

INHOUD

	blz.
I De oefenschool van Simson	
Richteren 16 : 28	11
II De levensgeschiedenis van Náäman	
2 Koningen 5 : 10	28
III De stervenssnik van een diep- bedroefde moeder	
1 Samuël 4 : 21	46
IV Hoger onderwijs voor David	
1 Kronieken 13 : 12	63
V In des pottenbakkers huis	
Jeremia 18 : 3	80
VI Open vensters	
Daniël 6 : 11	97

Ten geleide

"Zilver en goud heb ik niet, maar hetgeen ik heb, dat geve ik u." Gedachtig aan dit woord van Petrus ziet dit zestal preken het licht. Ze worden opgedragen aan mijn geliefde vrouw, die mij in mijn ambtelijke arbeid zo trouw terzijde staat.

Ik hoop dat deze preken de weg mogen vinden naar het hart van een arme zondaar, die de weg niet meer weet. Er is een school van vrije genade. En daar is nog plaats voor een ongelukkig mens.

De God aller genade zegene dan deze arbeid. Er zullen vele gebreken aan kleven. Wat is mijn werk?

Het is met zonde bevuurd. Maar het werk van de grote Leermeester is volkomen.

Een beginnening op de leerschool
van vrije genade.

De oefenschool van Simson

Ps. 141 : 1, 9.
Wet des Heeren.
Richt. 16 : 16—31.
Ps. 89 : 8, 9.
Ps. 25 : 3.
Ps. 113 : 4.

De stof van onze overdenking kunt ge vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte Richteren 16 en daarvan het 28e vers, het middelste gedeelte. „Heere, HEERE! gedenk toch mijner, en sterk mij toch alleenlijk ditmaal, O God!” En als we nu aandachtig dit woord lezen, dan spreekt het ons van:

Simson op de oefenschool des gebeds.

- 1e. De Leraar aan deze oefenschool.
- 2e. De leerstof op die oefenschool.
- 3e. De leerling van deze oefenschool.

1e. *De Leraar aan deze oefenschool.*

We willen dus samen gaan denken over het Woord des Heeren, dat ons spreekt van de oefenschool des gebeds. En dan voert dit woord ons als in gedachten heen naar Gaza. Daar in een onderaardse gevangenis kunt ge deze wonderlijke leerschool vinden. En vraagt ge naar de leerling, die hier onderwezen moet worden?

Ziet hem daar zitten in het akelige duister. Het is Simson, de Nazireër, de gezalfde dienstknecht des Heeren! Hij is een toonbeeld van de grootste ellende. Zijn lange haarlokken zijn afgeschoren, zijn ogen zijn uitgegraven. En als een trekdier moet hij de molen van het gevangenhuis in beweging houden. Voorwaar dan is er niet veel meer van de grootheid van Simson overgebleven. Wat zeg ik? Hier

kunt ge zien wat de bezoldiging der zonde is. Nee dan zondigt Gods volk niet goedkoop!

Maar hier in deze kerker kunt ge ook zien in welke les de Heere Zijn kinderen gaat oefenen. Ze moeten eigen krachten leren verachten op de school van Gods ontfermende genade. En dat is een moeilijke leerstof. Daar heeft Simson heel zijn leven voor nodig gehad om dat te leren. En nu hij aan het einde van zijn loopbaan gekomen is, nu heeft hij het nog niet verder kunnen brengen dan een kind van de kleuterschool. Hoor maar hoe hij bedelt: „En sterk mij toch alleenlijk ditmaal, o God!”

Nee dan gaat Simson niet naar binnen als een overwinnaar. Ach wat zou het, Simson mag uit genade zalig worden. En voor hem in het bijzonder gaan alle hemelklokken luiden als hij de drempel der eeuwigheid overschrijdt. Hij mag naar binnen zonder zijn lange haarlokken, met uitgegraven ogen.

En bóven een ieder zal hij het dan uitjubelen: „Mij de grootste der zondaren is deze barmhartigheid geschied.” Maar het is een lange leerschool geweest om dát te leren. En dan wordt het wonder al groter, als we gaan letten wie hier op de leerschool deze les mag leren.

Zeker het is een zondaar net als een ieder van ons. En toch is hij een bijzondere leerling op deze oefenschool. In de eerste plaats is hij immers één van Gods uitverkoren lievelingen.

En dat niet alleen, hij mag door genade ook zijn een geroepen dienstknecht des Heeren. En daartoe heeft de Heere hem begiftigd met bijzondere gaven.

Gaven, die ons heenwijzen naar Eén, Die meerder is dan Simson. De gezegende Heere Jezus Christus!

Zijn naam wil zeggen: zonnekind. En wie onzer denkt er dan niet aan de Zon der gerechtigheid?

Zoals in Simson de zon weer opgegaan is in de diepe duisternis van het volk des Heeren, zo wordt het in Christus waar, dat voor elk die in het duister dwaalt, verschaft deze Zon een helder licht.

En dan de geweldige lichaamskracht die hem gegeven is.

Hij scheurt een leeuw van één, alsof het een geitebokje is. Zelfs de poorten van Gaza licht hij uit de hengsels en draagt ze op de schouders weg.

Nogmaals hoe dierbaar wordt ons Christus gepredikt op deze gewijde bladzijde van Gods Woord.

En ziet daarom wordt het zulk een wonder dat juist Simson op de oefenschool der genade zulk een nederige les moet leren.

Ge ziet hem daar staan tussen de pilaren van Dagon's tempel, de harp is uit zijn vingers gevallen. Hij bidt, één van zijn laatste gebeden, het gebed van een onwaardige: „Heere, HEERE! gedenk toch mijner, en sterk mij toch alleenlijk ditmaal o, God!”

Nee nu verslaat hij geen leeuw meer, nu beurt hij geen poort meer uit de hengsels. Maar wat daar wel gebeurt in de tempel van Dagon? Daar komt God aan Zijn eer, daar onderwijst de grote Leraar der gerechtigheid Zijn leerling in de leerstof van vrije genade.

Nu gaat het op de leerschool hier op aarde anders dan op de hemelse leerschool. Op de aardse leerschool gaat men van de eerste klas naar de volgende, totdat men in de hoogste klas is aangekomen. Hier bij het hemelse onderwijs wordt elke leerling minder, nooit slaat men een klas over, wel wordt men teruggezet. En het eindigt meestal op de kleuterschool. En daar wordt het iedere leerling nog een eeuwig wonder dat men niet van school afgestuurd wordt. Simson is daar een bewijs van! Ach wat heeft de grote Leraar een werk met hem gehad.

En wat niemand verwacht zou hebben, gebeurt in zijn leven. Hij komt in de schoot van Delila terecht. En wat voor onderwijs hij daar ontvangt?

Ik geloof dat het voor velen van Gods gunstelingen geen vreemde zaak is. Daar is er iemand op die leerschool die moet klagen: „Ik wist niet dat mijn tere ziel, zoveel van dit aardse overhield”.

En een ander hoor ik wenen: „Want het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik”. Voorwaar dat is moeilijk onderwijs.

Daar heeft de gezalfde Gods gespeeld met de zonde. En dan schijnt Delila beter te zijn dan Simson. Immers zij heeft bij Simson een kracht ontdekt, die met het verstand niet te verklaren is.

En dan poogt ze hem in haar schoot dat geheim te ontnemen. En hoe zwak betoont zich dan Simson. Hij die een leeuw kon verslaan, hij kan de zonde niet de baas.

Langzaam maar zeker worden de strikken om zijn ziel gelegd, strikken die sterker zijn dan de zeven zelen.

En tenslotte zit hij gevangen, dan verklaart hij aan Delila zijn ganse hart. Daar ligt hij dan in haar schoot, door haar uitgeperst als een rijpe zomervrucht. Hij weent van ontroering. Maar het zijn geen tranen, die in Gods fles vergaderd zullen worden. En zo wordt Simson naar het volgende onderwijs gezonden, hij legt zich te slapen net als de dwaze maagden.

Hoe vreselijk als Gods beminde dan moet leren: „Ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees geen goed woont”. Want dan gaat de grote Leraar hem leren dat de zonde duur betaald wordt.

Het kost Simson zijn haar, het kost hem het licht uit zijn ogen. Daar is hij zijn kracht kwijt, ja erger hij is God kwijt. En nooit meer zal hij hier beneden het licht aanschouwen. O, wat zeg ik, nooit meer zal hij met zijn oog in het bewogen hart van God mogen blikken.

Welk een moeilijke leerschool als ge daarin geleid wordt. Als ge alle krachten kwijt geraakt zijt. Geen hand meer naar de hemel op kunt heffen, geen stap meer kunt gaan. Niet meer te kunnen bidden, geen zondelust meer te kunnen bestrijden. Hoe erg is het als het uw ervaring geworden is dat uw hart een opengebroken stad is.

Geen licht meer in Gods Woord, alles, ja alles is dan donker rondom u. Ge gaat voorwaarts en ge ziet Hem niet meer en achterwaarts en uw ziel merkt Hem niet meer op. En toch is Simson nog niet aan het eind van dit onderwijs gekomen. De grote Leraar wil hem immers leren wat vrije genade is. En dan mag er van Simson niets overblijven. Zou er ook maar het geringste van hem blijven, nooit zou

hij straks kunnen zingen: „Door U, door U alleen. Om het eeuwig welbehagen”.

Daarom wordt hij straks gebonden met twee koperen ketenen en zo wordt hij naar het gevangenhuis gebracht. Nee dat valt niet mee om geoefend te worden in de leerschool van psalm honderd en zestien: „Daar de angst der hel mij alle troost deed missen”. En dan gekneld te liggen in banden van de dood.

Ach ja daar meent Simson aanvankelijk nog dat hij krachten heeft: „Ook ditmaal zal ik uitgaan en mij uitschud-den”.

Wat hij nog niet weet is barre werkelijkheid geworden, de Heere is van hem geweken.

Hoe gans anders heeft Gods beminde kind het zich in de eerste tijden voorgesteld. Het zou gaan van kracht tot kracht. Ja zo was het in het begin. Maar het einde is de gevangenis. En dan moet Simson iets doen, waarvan hij in de beginnen geen weet had. Malende in de kerker! Hij wordt ingespannen als een dier en dan voortgedreven onder de hand van de *drijver*.

Misschien bent u daar geen vreemdeling van. Van dat gevangenhuis, waar ge met duizend zelen gebonden zijt. Niet te willen en toch te moeten. Onder de zweep van de drijver voortgedreven. Dan wordt dit gevangenhuis voor Simson de leerschool van vrije genade.

Hier wordt hij voorbereid om straks het gebed van een onwaardige te leren.

Op deze leerschool houdt een leerling niets meer over dan ledige handen en een schreiende ziel: „Heere zou U nog éénmaal aan mij willen denken?”

Eénmaal! En zelfs dat is zulk een leerling onwaardig. God kan immers nooit meer aan Simson denken.

Dat is zeker waar, de Heere moet Simson vergeten... in zich zelf! Maar de Heere kan Simson niet vergeten, omdat Hij hem in een Ander aanschouwt.

In Hem, Die meerder is dan Simson. De Zonne der gerechtigheid. Hij, Die altoos getrouw geweest is in Zijn

ambtsbediening. De Leeuw uit Juda's stam, Die gebonden is met de koorden der zonde van Zijn Kerk.

Van Hem wordt getuigd: „Wie is er blind als Mijn Knecht?” Beroofd van Zijn kracht, een spot en smaad van mensen. Kruipende als een worm en geen man.

En in Zijn gerechtigheid wordt nu Simson niet vergeten. Zo maakt de grote Leraar der gerechtigheid deze kerker tot een oefenschool des gebeds.

Ik zie hem als in gedachten zitten. Zijn hoofd kaal geschoren, zijn ogen uitgegraven. Hoe zal het gesnikt hebben in zijn ziel. En dan met name als een mens terugdenkt aan de dagen van vroeger.

Wat is er dan veel veranderd! Ja inderdaad, veel veranderd. Echter de Heere is niet veranderd. Dat wordt ook geleerd op deze oefenschool. De Heere is niet veranderd in Zijn trouw en liefde.

Leest u maar: „En het haar Zijns hoofds begon weder te wassen, gelijk toen hij geschoren werd”.

Welk een wonder zal dat voor Simson geweest zijn. Ge ziet hem zitten, zijn handen tasten over zijn hoofd. En dan dat wonder, het haar begint te wassen.

Nee God heeft hem niet vergeten. Daar is de groei van het haar een bewijs van.

Daar hebben de vijanden hem diep vernederd. Zijn haarlokken tot aan de schedel toe weggeschoren! Doch verder konden ze niet komen. De wortel is blijven zitten!

En daarom kan zijn haar weer wassen.

Voor Simson een wonder! Maar ook voor elk die in de nacht der ontdekking moet ondervinden dat alles weg is. Hoe groot wordt het dan als de Heere in die nacht gaat onderwijzen dat Zijn liefde onveranderlijk is.

Hoe kan de vijand u geplaagd hebben! In uw ziel gefluisterd dat ge geen heil bij God hebt. Hij kan u gebracht hebben tot aan de rand van de wanhoop.

En dan, dat wonder dat het haar opnieuw gaat wassen. Zalige lessen, die geleerd worden op de school van vrije genade. Dat Zijn trouw nooit de val van Zijn kinderen zal

gedogen. Al zit dan Simson in de kerker met zijn uitgedoofde ogen, ook hier is de Heere bij hem.

Wel dan mijn vriend, misschien is deze wondervolle school voor u tot rijke troost. Wellicht hebt ge hoop dat spoedig uw druk zal veranderen in geluk.

Toch zult ge er ernstig rekening mee moeten houden dat de Heere nog één les wil leren op die school.

En dat is de les van een ootmoedig smeekgebed. Zeker Simson is voorbereid in de kerker, maar hij zal pas gaan bidden in de tempel van Dagon.

En dat is de laatste vernedering voor deze gekende des Heeren.

Als een kleine jongen wordt hij aan de hand geleid. Het feest van Dagon tegemoet. En als hij dan ooit een les geleerd heeft op de oefenschool van vrije genade, dan zeker hier. Ziet hem staan in de hel verlichte tempel. Waar duizenden zich vermaken om de vertegenwoordiger van de God van Israël. Men roept, men zingt dat Simson moet spelen. En zo wordt pas de blijdschap volkomen. Een speeltuig wordt in zijn hand gedrukt, hij moet op hun bevel dansen en spelen ter ere van hun God Dagon. Een smartelijke les voorwaar! Om te moeten doen wat men niet wil. Zeker dan is het erg om te moeten verkeren in de onderaardse kerker, waar alles maalt. Waar men zelfs de gedachten niet stil kan zetten. Maar nu hier in deze vreselijke omgeving, waar alles spot met God en Zijn dienst. Ach dat moet Simson door zijn ziel gegaan zijn als een vlijmscherp mes. Dit is immers zijn schuld. Door zijn toedoen worden de deugden Gods aangerand.

Nee de Filistijnen juichen niet alleen omdat men Simson overwonnen heeft. Nee hun God Dagon heeft bewezen dat hij sterker is dan de God van Simson.

O wie zal dan zeggen hoe Simson geweest heeft terwijl zijn vingers gaan over het speeltuig.

Verstaat ge dat? Die smartelijke les op de school van Gods ontfermende genade?

Hier blijft van een mens niet anders over dan één brok schuld. Hier wordt geleerd dat wanneer ge ooit zalig moogt

worden, dan zal het alleen maar kunnen door de vrije gunst des Heeren. Hier wordt Simson ontkracht, hier wordt hij als een eikeboom, die van bladeren en takken ontdaan is. Ziet hem daar springen temidden van de feestvierende menigte. Zeker dan straft de hand des Heeren hem wel pijnlijk. Maar wie achter deze kastijdende hand mag blikken, die zal moeten erkennen dat deze hand zo liefelijk heenvoert naar de school des gebeds.

Hij is de liefdevolle Leraar in het leven van Simson, de gevallen held.

En dan kan Zijn onderwijs zo streng zijn, soms zo onbegrijpelijk. En dan kiest Hij wegen, die schier onbegaanbaar zijn. Maar toch blijft het zo waar dat Hij Zijn volk niet eindeloos zal kastijden. Dan straft Hij ze wel, maar naar hunne zonden niet.

Ziet daar legt Simson het snarentuig neer. Hij is moe en het volk in de tempel schijnbaar ook.

Dan zoekt Simson rust, maar ook dat kan hij niet vinden door zichzelf. Opnieuw moet hij vragen of men hem wil leiden naar de pilaar in Dagon's tempel.

En daar vindt hij straks zijn plaats onder God. Daar mag hij zijn benauwde ziel uitschreien in een ootmoedig smeekgebed. Het wordt een gebed, dat deze keer hoger gaat dan de zoldering. Het wordt een beroep op de goedertierenheden Gods: „Heere, HEERE! gedenk toch mijner, en sterk mij toch alleenlijk ditmaal, o God!”

Dan is Simson voorheen sterk geweest, hij kon een leeuw verslaan. Maar zo sterk als hij nu is, zo sterk is hij nooit van tevoren geweest.

En wie het door genade geleerd heeft, die zal moeten erkennen dat er geen zaliger plaats is dan onder God. Hoe kunnen ze er naar verlangen om zich eens uit te wenen voor Hem. Maar hoe moeilijk is het ook om die plaats te vinden. Net als Simson moeten ze er naar toegebracht worden.

En dan te mogen rusten aan Zijn hart. Te rusten met al mijn moeite en verdriet. Daar mijn kruis neer te leggen, mijn schuld te bewenen.

En nu de vraag, zijt gij reeds leerling aan die oefenschool der genade? In het natuurlijke leven wordt alleen de meest-begaafde toegelaten. Hier aan deze school vindt ge alleen maar mensen, die afgekeurd zijn. Mensen, die nergens voor deugen.

Zeg me dan eens, is die school voor u al opengegaan? En is de Heere Zelf reeds uw Leermeester geworden? Zo niet, dan wordt ge nog onderwezen door een andere leermeester, de vorst der duisternis.

Velen zijn gewillige leerlingen. Omdat hij op zeer aangename wijze de mens weet te vermaken.

Vorderingen worden daar schier dagelijks gemaakt. En minachtend ziet men neer op degenen, die door genade op de oefenschool van Gods ontfermende liefde leerlingen geworden zijn. Omdat het op die school van klacht tot klacht al maar achteruit gaat.

Maar het is er net mee als in de tempel van Dagon. Terwijl Simson in duisternis zijn weg moet gaan, mogen zij wandelen in het licht. Zij zijn blij en Simson is bedroefd. Toch keert de Heere straks de zaken om, dan mag Simson verblijd zijn, en hun blijdschap verandert in eeuwige smart. Dan is het beter om nu met Simson op die moeilijke school onderwezen te worden.

2e. De leerstof op die oefenschool.

En in gedachten zie ik hem daar staan tussen de pilaren. Toonbeeld van ellende, een belaching voor zijn vijanden! Wie let er nu nog op zulk een ellendige bidder?

Niemand! Zie maar hoe een ieder het aangezicht van hem afkeert. Het spel is uit, het snarentuig is uit zijn hand gevallen.

Niemand let meer op die ongelukkige zuchter tussen de pilaren. Ja toch . . . boven in de hemel aanschouwt de Heere, met een oog van ontferming, Zijn kind.

Zijn Simson, ook al is hij dan nog zo diep gevallen, het is en blijft Zijn kind. En het is alsof het stil wordt in de hemel als het gebed van deze boeteling aankomt in Zijn geducht paleis.

Hoort hoe het opruist door lucht en wolken: „Heere, HEERE! gedenk toch mijner, en sterk mij toch alleenlijk ditmaal, o God!”

Daar heeft de grote Leermeester nu Zijn kind willen hebben. Die sterke Simson moest worden van een leeuw tot een lam. Van een waardig mens tot een onwaardige.

Van een rechthebbende tot een bedelaar. En zo alleen wordt God verheerlijkt.

Nee dan komt Simson niet met een lang verhaal van woorden. Dat is meest een bewijs van armoede. Hoe langer ons gebed is, hoe leger het meest voor God is.

Hier in de tempel van Dagon klinkt het als een noodkreet: „Heere, HEERE!”

Het is als bij een stoomketel, die onder hoogspanning staat. De rode streep in de meter vliegt angstvallig naar boven. Nog een ogenblik en alles zal uit elkander springen. Maar dan dat verlossende, er wordt een hendel overgehaald, de stoom kan ontsnappen. En dat sissen van die stoom klinkt als een verlossing.

Zo is het nu hier in de tempel van Dagon. De nood is tot op zijn hoogste punt gekomen. Hier moet verlossing komen of alles zal eeuwig kwijt zijn. En dan komt dat verlossende, zijn gebed! Het schreit aan de troon der genade: „Heere, HEERE! gedenk toch mijner!”

En wat is dan de inhoud van dit gebed? Nee hij vraagt niet naar grote dingen. Integendeel, het allergeeringste is nog te groot voor zulk een onwaardige. Daarom die ontroerende bede: „Gedenk toch mijner”.

Ditzelfde hoort ge op de heuvel Golgotha uit de mond van de moordenaar: „Gedenk toch mijner, als Gij in Uw koninkrijk zult gekomen zijn”.

En dan te bedenken dat dit nu de bede uit de mond van Simson is. Nee dit is geen vrucht van eigen akker.

Dit is niet anders dan vrucht van het onderwijs van de grote Leraar der gerechtigheid.

„Gedenk toch mijner”. O, hoe groot is het als de Heere aan zulk een ellendige wil denken. Ja hoe rijk is het als dit uw en mijn ondervinding mag worden.

Stel u voor dat uw zaak in de hemel onderzocht wordt. Dat de Heere aan u, als de meest onwaardige, wil denken. Het is haast te groot! Het is bijna niet te geloven! En toch is het waar. Het is waar in Hem, Die moest klagen dat Hij Zijn broederen vreemd was en door elk onteerd. Daar was Hij vergeten, opdat nu Gods gunstelingen niet vergeten zullen worden.

En daarom mag nu ook Simson deze leerles ontvangen als een gave van Hem. Daar is Hij door Hem onderwezen in dat ontroerende gebed: „Heere, HEERE! gedenk toch mijner”. En dan wordt deze leerstof al rijker als ge gaat letten op welke wijze Simson bidt. Hij spreekt tweemaal de naam Heere uit. En toch op een verschillende manier. Ge kunt dat in uw tekst zo duidelijk zien. De eerste maal staat de naam Heere met kleine letters en de tweede maal ziet ge de naam HEERE met zogenaamde kapitale letters. Dat wil zeggen dat Simson eerst een beroep doet op de sterkte des Heeren. „O Heere, God van almacht, gedenk toch mijner”. En straks doet hij een beroep op de HEERE, de God des verbonds: „O HEERE, God van liefde en genade gedenk toch mijner”.

Ja nog schoner! In die tweede naam HEERE ligt als het ware de naam van Christus zo liefelijk uitgetekend.

En zo mag de onwaardige hier in de tempel van Dagon, over al de eeuwen heen een beroep doen op Hem, Die meerder is dan Simson.

Ja net als de moordenaar aan het kruis mag Simson hier aankloppen aan het liefdeshart van de Borg: „Heere, HEERE! gedenk toch mijner”.

Zalig, wie zo deze les mag leren om met de koorden der veroordeling aan de hals gebonden, tot Gods heiligdom te naderen.

Want daar is een plaats bij Hem. Een plaats aan Zijn gezegende voeten. Een plaats voor een arme bedelaar, die niets meer overgehouden heeft.

We zien nogmaals Simson daar staan tussen de pilaren. Hete tranen rollen over zijn wangen en met zijn holle oogkassen,

waarin nooit meer licht zal stralen, mag hij nu tot in de hemel blikken.

Eén begeerte heeft hij slechts: „En sterk mij toch alleenlijk ditmaal o, God”.

Alleenlijk ditmaal! Met andere woorden: „Heere ik heb alles verzondigd. Hier nadert een bedelaar in boetekleed. Ge kunt hem nooit meer aanzien in zichzelf. Maar doe het dan nog ene keer in het aangezicht van Uw gezalfde Koning! Voor ditmaal alleen o, God!”

Zalige zielsdoorleving! Om nu die leerstof van vrije genade in beoefening te mogen brengen.

„Sterk mij toch alleenlijk ditmaal”.

En waarom nu alleenlijk ditmaal?

Opdat Simson weer opnieuw met zijn kracht de zonde zal dienen? Begeert hij die sterkte om net als voorheen te roemen: „Met een ezelskinnebakken, één hoop, twee hopen, met een ezelskinnebakken heb ik duizend man geslagen?” Nee, dat heeft de Heere hem op deze oefenschool voor goed afgeleerd, om te roemen in eigen krachten.

De Heere heeft hem een andere les geleerd. Gods eer is door zijn schuld door het slijk gehaald. Men heeft gespot met Gods lieve deugden. En dat krenkt nu zijn leven. Daarom zou hij graag nog éénmaal die kracht terug willen hebben, opdat nu voor ditmaal Gods eer uit het stof zal oprijzen.

Alleenlijk ditmaal! Hij heeft smart om Gods wil!

Zeker dat hij zijn ogen mist dat is ook erg, maar het is eigen schuld. Maar dat Gods eer gekrenkt is, o dat is het allerergste. En daarom: „Alleenlijk ditmaal”.

Dat heet hoger onderwijs aan de school der genade. Alle eigen krachten te verachten, niet meer te strijden voor eigen eer, niet meer te zoeken mijn zaligheid. Maar te begeren dat God aan Zijn eer komt. En die leerstof wordt geleerd op de oefenschool, waarin de gezegende Leraar der gerechtigheid les geeft.

Hoe heeft Hij Zich opgeofferd aan de ere Zijns Vaders. Hoort Hem schreien in dat dodelijke uur: „Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede”.

En zo blik ik over de tijden en eeuwen heen. De tempel van Dagon vervaagt. Ik zie aan het kruis Eén, Wiens naam meerder is dan Simson. Als de grote Hogepriester gaat Hij binnen in een tempel, die niet met handen gemaakt is. Niet met het bloed van stieren of bokken, maar met Zijn eigen hartebloed. En dat om een eeuwige verzoening te weeg te brengen.

En ziet met het gezicht op Hem mag nu Gods kind de gestalte van Simson wel eens kennen. Om als een bedelaar aan de poort van vrije genade te vragen: „Alleenlijk ditmaal”. Wel dan mijn vriendin of vriend is deze leerstof voor u nog een vreemde zaak?

Men heeft tegenwoordig nogal wat pleitgronden.

En men roemt in vele dingen.

Eén ding heeft men nooit geleerd, om als een afgekeurd mens een beroep te doen op Gods vrije genade.

„Alleenlijk ditmaal”.

Zie dan zwijgen de spotters in de tempel van Dagon. Dan rust Simson tegen de pilaar van Gods liefde. En terwijl de tranen uit zijn holle ogen vloeien, neemt hij nog éénmaal de harp van vrije genade op. En als u aandachtig luistert, dan hoort u een bedelaar snikken:

Ps. 25 : 3

Denk aan 't vaderlijk meêdogen,
Heere waarop ik biddend pleit;
Milde handen, vriend'lijk' ogen,
Zijn bij U van eeuwigheid.
Sla de zonden nimmer gâ,
Die mijn jonkheid heeft bedreven;
Denk aan mij toch in genâ,
Om Uw goedheid eer te geven.

3e. *De leerling van deze oefenschool.*

We treden nog éénmaal de tempel van Dagon binnen. Een grote schare zien we daar saamgekomen. Er is geen plaats meer onbezet. En geen wonder, men wil zien hoe hun god Dagon de overwinning heeft behaald op Simson.

En tussen de pilaren zien we een bedroefde Simson. Zijn holle ogen zijn nat van tranen. Hij heeft gefaald in alles waartoe God hem geroepen heeft. Nooit meer kan hij het overdoen. Hij staat immers vlak voor de poorten van de eeuwigheid. Met alles is hij terecht gekomen in de beginklas van de leerschool van vrije genade. En het zal een eeuwig wonder zijn als de grote Leermeester hem niet van school afstuurt. Het is alles te kort. Maar ziet hoe dan deze leerling zich kromt tussen de beide pilaren waarop de tempel rust. Het is alsof nieuwe kracht door zijn aderen heenvloeit. Een kracht zo groot als nooit tevoren. En dan komt het laatste. Een gebed: „Mijn ziel sterve met de Filistijnen”. Nee lees het goed, niet: „Mijn ziel sterve met al Gods volk.” Zo heeft Bileam het begeerd. En zo begeren zovelen het in onze dagen. Nee bij Simson blijft maar één zaak over, hij moet sterven. Hoe hij moet sterven? Als de alleronwaardigste, met de Filistijnen. En dat nu wordt geleerd op de school van vrije genade. Nee we behoeven gelukkig niet één leerling aan deze school te verheffen boven een ander. Ze zijn allen uit één en dezelfde lap gescheurd. Als een Filistijn leerden ze zichzelf kennen aan het begin van de levensweg. En met al wat ze ervaren hebben, hebben ze het nooit verder kunnen brengen dan een onbesneden Filistijn. Zo mag echter Simson naar binnen om Zijn Koning eeuwig groot te maken. Zo mag hij het uitzingen tot in de eindeloze eeuwigheid: „Gij o, Lam Gods, Gij hebt mij Gode gekocht met Uw bloed”. Dan kraakt en scheurt het van alle kanten in de tempel van Dagon. Het machtige gebouw stort in elkander. Dan reizen feestvierende mensen naar de eeuwig rampzaligheid. Een les voor ons, dacht ik.

Men kan blij door het leven gaan. En in de tempel van uw vroomheid kunt ge zingen en roemen. Misschien hebt ge medelijden met dat bekrompen volk, dat niet verder kan komen dan een zucht en een klacht. Hoe erg dan om straks te ontwaken in de eeuwige nacht. Dan zijt ge blij zonder grond geweest. Maar voor Simson geldt het dat hij in zijn sterven meer gedood heeft dan tijdens zijn leven. Ja inderdaad, hier is sterven leven. Hier betekent verlies, eeuwige winst. Hoe wordt ons dan opnieuw Christus gepredikt. Meer dan Simson heeft Hij Zich gekromd onder de toorn en de schuld. En toen Hij stierf, toen heeft Hij Zijn verslagenen vele gemaakt. Daar verslaat Hij al de Gode vijandige machten. Daar wordt de Satan de kop vermorzeld. Ja meer, daar overwint Hij heel Zijn Kerk. Een grote schare, die niemand tellen kan. En de vraag is gerechtvaardigd: „Behoort gij reeds tot die verslagenen?” Of zijt ge nog een vijand van vrije genade? Hebt ge alles hier reeds leren verliezen, om die grote schat te beërven? Het is toch zo noodzakelijk. Eénmaal leeft ge slechts, en het korte leven is zo voorbij. Het is maar een zucht, één ademtocht. En wat baat het u dan, al zoudt ge alles ontvangen hebben en dat ene moest ge missen? Ge zoudt tevergeefs geleefd hebben. En ge kunt op die grote reis niets meenemen. Weet het toch, dat er geen groter voorrecht is, dan om leerling aan die school te worden. Al zoudt ge dan de allergeeringste maar mogen zijn. En waar het nog het heden der genade is, daar staan nog de deuren van die school open. Nee hier worden geen rijken toegelaten. Hier komen alleen maar bedelaars in aanmerking. Ja wat nog groter is, hier worden vijanden van God en Christus onderwezen in het stuk van zalig worden. En zijt ge door genade daar toegelaten, dan zult ge zeker

ervaren hebben dat de oefeningen niet altoos gemakkelijk zijn. Om te leren sterven aan eigen ik, om overal de grond uit leren te verliezen. Het is geen gemakkelijke leerstof. En toch wie het hier mag leren verliezen, die ontvangt de allerzaligste winst.

We lezen immers van Simson: „Toen kwamen zijn broeders en het ganse huis zijns vaders, en namen hem op, en brachten hem opwaarts en begroeven hem tussen Zora en Estháol, in het graf van zijn vader Manoach”.

Hier gaat God bevestigen, dat Hij genade, maar ook ere geeft. Immers al de tijd van zijn bediening heeft Simson alleen moeten strijden. Niemand stond hem bij. Men heeft hem zelfs verlaten en bedrogen. Zijn eigen broeders was hij vreemd, door elk onteerd.

Maar nu in zijn sterven daar komen ze als uit alle schuilhoeken en dan wordt Simson nog eervol begraven.

En meer dan Simson is hier. Hij heeft alleen gestreden, waardiger dan Simson. Niet met aardse wapenen, maar met Zijn dierbaar bloed. En waar waren Zijn broederen? Ze hebben Hem allen verlaten. Zelfs Zijn discipelen!

Maar als dan Zijn einde daar is, dan komen Zijn broederen uit alle schuilhoeken en geven Hem de eer.

Jozef van Arimathéa en Nicodemus, zij geven Hem een eervolle begrafenis.

En nu ten laatste, zijt ge reeds een overwonnene van Hem? Hebt ge hier reeds uw wapenen ingeleverd voor Hem? Wacht niet tot het laatste, dan is het meest te laat. Dan vergt uw lichaam zo veel, dan blijft er geen tijd meer over om te denken aan het heil van uw ziel.

En bedenk, dat ge slechts één ziel hebt. Zoudt ge er twee hebben, ge zoudt er één aan kunnen wagen. Maar nu ge er maar één hebt, nu betekent het, ziel verloren, al verloren. Maar ziel behouden, dat is alles behouden.

Hoe gelukkig dan dat volk dat geen vreemdeling van dat gezegende onderwijs mag zijn.

Als een Johannes de Doper hebben ze in de praktijk moeten beoefenen: „Hij moet wassen, en ik minder worden”.

En waar ze aanvankelijk op tegen waren, dat blijkt nu hun leven te zijn geworden.

Op de leerschool van vrije genade moesten ze leren sterven. Ik heb eens gehoord van een vader, wiens zoon met een slecht rapport thuis was gekomen.

Moeder had de zoon naar bed gestuurd. En zo kwam vader thuis. Hoe boos was hij toen hij het hoorde van dat rapport. Hij wilde metéén zoonlief onder handen nemen. Moeder kon er hem van weerhouden. Morgen was vroeg genoeg zo dacht zij.

En in die nacht kreeg vader zijn rapport uit de hemel thuis. Het was alles te kort en alles was schuld.

En zo riep hij de andere dag zijn zoon. Hij sprak niet meer over zijn slechte rapport. Wel zei hij: „Mijn jongen jouw rapport is beter dan van mij, jij hebt nog een drie en een twee, ik heb overal een nul”.

Welk een les voor die vader. Maar welk een les ook voor Gods gunstelingen.

Zo God in het recht wilde treden en gade wil slaan de ongerechtigheden, wie zal bestaan?

Maar nu zalig te worden niet om eigen verdienste, nee dat niet meer en dat nooit meer. Nu zalig omdat God het wil. Uit vrije genade.

Dan hoort ge boven de puinhopen van de tempel van Dagon zingen:

Wij steken het hoofd omhoog en zullen de eerkroon dragen. Door U, door U alleen om het eeuwig welbehagen.
Amen.

Slotzang. Ps. 113 : 4

Wie is aan onzen God gelijk,
Die armen opricht uit het slijk;
Nooddruftigen, van elk verstoten
Goedgunstig opheft uit het stof,
En hen, verrijkt met eer en lof,
Naast prinses plaatst en wereldgroten?

De levensgeschiedenis van Náäman

Ps. 89 : 1.
Wet des Heeren.
2 Kon. 5 : 1-19.
Ps. 116 : 1, 2, 3.
Ps. 73 : 6.
Ps. 118 : 3.

Ge kunt de stof van onze overdenking vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte: 2 Kon. 5 en daarvan het 10e vers, het laatste gedeelte. Daar lezen we dan aldus: „Ga heen en was u zevenmaal in de Jordaan, en uw vlees zal u wederkomen, en gij zult rein zijn”.

Onze tekst spreekt ons van:

Náäman heengezonden naar de Jordaan.

- 1e. Door een bijzondere leiding.
- 2e. Na een bijzondere teleurstelling.
- 3e. Voor een bijzondere genezing.

1e. *Door een bijzondere leiding.*

We willen dus vanmorgen samen gaan denken over die bekende geschiedenis uit Gods Woord, de geschiedenis van Náäman de Syriër. En bij het noemen van die naam alleen, ziet ge het kleinste kind met open mond luisteren.

Immers in gedachten zien we hem rijden op zijn zegewagen, omringd door zijn soldaten. Hij keert terug van één van zijn vele overwinningen. Door zijn volk wordt hij met gejuich begroet. Door de koning vereerd en door zijn vijanden gevreesd.

Maar wat geen oog aanschouwt, dat ziet ge straks in zijn binnenkamer, als zijn generaalsmantel uitgetogen wordt. Dan is er geen blijde lach meer, maar wel een smarte-

lijke snik. Want die grote Náäman met al zijn heerlijkheid is melaats. En wat dat betekent, is met geen pen te beschrijven. Melaats, onrein, een voorwerp van verachting en bespotting. En wat baat dan al die heerlijkheid?

Wat baten hem zijn onderscheidingen? Náäman moet sterven en God ontmoeten.

En zo komt die Náäman al dichter bij ons te staan. Als met de vinger wordt naar u en mij gewezen: Gij zijt die man en gij zijt die vrouw.

Allen zijn we melaats van de hoofdschedel tot aan de voetzool toe. Alleen Náäman wist het en wij van nature kennen onze dodelijke kwaal niet. En als we er aan ontdekt worden, zijn we weer net eender als die Náäman. Dan willen we zo graag van die vreselijke kwaal af. Ja dan hebben we er alles voor over net als Náäman.

Ziet hoe zijn wagen opgeladen wordt met geschenken en met de kostelijke wisselklederen.

Náäman is op reis om zijn genezing te kopen. Hij weet nog niet dat het zonder enige verdienste ontvangen wordt. Alleen hij moet naar de Jordaan.

Dan zien we weer ons eigen beeld. We hebben er alles voor over om zalig te worden. Maar om op de leerschool van vrije genade onderwezen te worden, o daar zijn we vreemdelingen van. Ja nog erger daar zijn we net als Náäman een vijand van.

En geen wonder, immers hier moet Náäman ontkleed worden, hier moet hij van zijn hoge wagen af, hier moet hij bukken. En als de God van Israël het hem niet geleerd had, hij zou het nooit geleerd hebben.

Maar nu de Heere éénmaal vastgeslagen heeft, nu laat Hij niet meer los. Dan brengt de Heere hem op die plaats waar Hij hem wil hebben, bij de Jordaan. En daar vindt hij straks zijn genezing.

Wat wordt deze geschiedenis dan leerzaam voor een vijand van vrije genade.

Dan wordt er op de leerschool van vrije genade maar één les geleerd, dat het bloed van Jezus Christus Gods Zoon wast en reinigt van alle zonden.

Maar eer een mens als Nááman daar is, dan moet hij daar een wegen gaan, die onbegrijpelijk zijn. Dan worden er wat een tranen geschreid op die bange doolwegen. Nee dan gaat het uiteindelijk niet over Nááman de Syriër, dan wordt ook hier maar één Naam gespeld, de Naam van de God van Israël.

Het is de Heere, Die met Zijn vinger elke levensgeschiedenis schrijft. Hij is het, Die alles weet en Die ook binnenblijkt op de zolderkamer, waar een arm mens zijn levensleed uitschreit.

Daarom wilde ik ook eerst met u gaan denken over de bijzondere leiding in het leven van Nááman.

En waar moeten we dan beginnen?

Begint de leiding des Heeren daar, als dat kleine meisje de huisvrouw van Nááman vertelt over de profeet in Samaria? Begint het als Nááman teleurgesteld zijn wagen laat wenden? O nee de leidingen des Heeren in het leven van Zijn gunstelingen liggen veel hoger. Reeds in de nooit begonnen eeuwigheid heeft de Heere de draad opgenomen. En vanuit die eeuwige liefde leidt Hij nu het leven van Zijn kinderen.

Welk een rijke troost! Immers hier mag zulk een bedroefde wel eens lezen: „Eer er iets van u begon te leven, stond alles in Mijn Boek geschreven”.

Vanuit de eeuwigheid trekt de Heere rechte lijnen door al de kronkelwegen heen. En dan moet alles medewerken ten goede. Dan behoort bij die leidingen Gods ook dat onbegrijpelijke, dit kruis en dat verdriet. Zelfs de melaatsheid van Nááman de Syriër. En dan wijst de Heere hem straks maar één weg, de weg naar de Jordaan.

Dan staat de Heere niets in de weg. Al is Nááman dan ook een heiden. Al leeft hij dan zonder God in de wereld. En al bekommert hij zich dan alleen over het aardse, de Heere trekt de lijnen scherp in het leven van deze machtige krijgsoverste.

Dan is hij wel een parel. Maar wil hij schitteren, dan moet hij geslepen worden. En dat is voor het vlees geen aan-

gename zaak. Dat doet pijn en dat veroorzaakt veel verdriet.

Dat schijnt vandaag wat anders te gaan. Men komt op een leerschool zonder verdriet. Men roemt in Jezus, zonder dat er plaats voor gemaakt is.

Hoe geheel anders doet de Heere dat in het leven van Nááman. Daar begint het niet met een blijde lach, nee daar worden in de binnenkamer bittere tranen geweend. Nee dat behoeft ge niet aan de buitenkant te zien. Leest u de geschiedenis maar van Nááman. „Hij was een krijgsoverste van de koning van Syrië, hij was een groot man voor het aangezicht zijns heren en van hoog aanzien; want door hem had de Heere de Syriërs verlossing gegeven; zo was deze man een strijdbaar held...”

Ziet dat is de buitenkant in het leven van deze Nááman. En dan ziet ge hem in gedachten uitgaan ten strijde. Zijn soldaten volgen hem met de allergrootste liefde. Ze noemen hem zelfs hun vader. En hoe siddert dan de vijand als Nááman met zijn leger komt. Hij strijdt met bijzondere bezieling. Het is alsof er een bijzondere Macht achterstaat. En dat is in feite het geval ook. Leest u maar de bijzondere leidingen in het leven van Nááman: „De Heere geeft hem al die overwinningen.”

Dan bezit deze man alles wat zijn hart begeert.

Aan eer ontbreekt het hem niet. Ge ziet hem gaan op zijn zegewagen, omringd door duizenden, die hem bewonderen. Zijn mantel vol onderscheidingen... wat ontbreekt hem nog? Schijnbaar niets! Ja inderdaad schijnbaar.

Want als de avond daalt en de feestvreugde voorbij is, dan komt de stilte in de binnenkamer.

Dan legt hij zijn generaalsmantel af, dan verstomt het lied der blijdschap. Dan komt een mens tot zichzelf. En wat dat voor Nááman betekent?

Hij is melaats!

En dat is het nu waar ik u op wilde wijzen. God trekt de lijn van Zijn leidingen door tot in het diepste van mijn binnenkamer. En dan trekt die hand pijnlijke wonden. O dat ene wordeke: „doch... doch melaats!”

Ziet u, dat ene woordje trekt een streep door al mijn levensgeluk. Want wat baat het nu Nááman dat hij de naaste vriend van de koning is, wat baat hem al zijn overwinningen? Wat geeft hem de eer van zijn volk, wat heeft hij aan zijn geld en goed nu dat woordeke in zijn leven staat: doch . . . doch melaats? Dat is als een wolk, die de zon bedekt.

En nu staat de levensgeschiedenis van Nááman weer zo heel dicht bij ons. Misschien is het uw geschiedenis.

Het begin was zo mooi in uw leven. Het vervolg kon niet beter. Alles hebt ge wat uw hart begeert. Het ontbreekt u niet aan middelen om uw levensgeluk te vergroten. Maar daar is één zaak die u pijnigt. Misschien weet uw naaste niets van uw verdriet. Uw vrouw weet het niet en uw kinderen verstaan het niet. Het is een leed dat ge alleen draagt. Vooral als ge 's avonds uw leger beklimt en de stilte van de nacht u omvangt, dan hoort God u wenen.

Dan is daar een Paulus met een doorn in het vlees, dan is daar Jacob, die grijs is van verdriet, een Asaf, die Gods weg niet meer begrijpt.

Dat ene woordje ziet u: doch . . . en vult u dan maar in wat uw kruis is. Misschien een ledige plaats, misschien een begeerte, die nooit vervuld is.

En nu is dat nog niet het ergste.

Er is nog een kwaal die meer pijnigt, de zondekwaal van binnen in uw hart. Ge bezit alles in het tijdelijke leven, maar dat zondige hart ziet u. O, die verdorven aard, dat vlees dat maar begeert. Daar hebt ge die streep door al uw berekeningen. En dan komt ge met al uw levensgeluk op de puinhopen terecht.

Nogal dieper, ge zijt geen vreemdeling van genade. Wel eens een druif uit het dal van Eskol geproefd, Manna gesmaakt, een belofte ontvangen. Christus wel eens gezien voor het glasvenster des geloofs en toch . . . ge mist iets, ge mist naar uw bevattning alles. Daar hebt ge die streep ziet u. Dat woordeke: doch!

En stel u dan eens voor die Nááman. Hoe zal het in zijn ziel gepijnigd hebben: Waarom toch? Ja waarom die melaatsheid? Hoe zal men alles aangewend hebben om genezing te

vinden. Doch als de Heere Zijn leidingen uit gaat schrijven dan baat niets meer.

En hoe pijnlijk dat schrift des Heeren is, ziet ge weer in de levensgeschiedenis van Nááman.

Hij is immers melaats. En hoe erg dat is?

Het begon zo heel erg klein. Een klein wit vlekje.

Meest verdween dit na een paar dagen. En met het verdwijnen van die eerste verschijnselen verdween ook de angst. Maar dan begon de kwaal eerst goed door te zetten. Armen en benen, ja ook het hele lichaam werd bedekt met zweren. En de gevolgen waren zo vreselijk. De kwaal tastte het vel en het vlees aan. Lichaamsdelen rotten weg en alleen de dood kon uitkomst geven.

En stel u dan even weer die Nááman voor. O, zo lang hij bejubeld wordt heeft hij er geen erg in. En zo lang hij zijn mantel draagt is alles bedekt. Maar als de stilte komt, als de mantel uitgaat, ja dan begint de strijd.

En nu is naar Gods Woord de melaatsheid het beeld van onze zonde. We zijn melaats, we zijn door erf- en dadelijke zonden onrein. We kunnen dat bedekken door welke mantel dan ook, een verbeterd leven, een leven met veel uiterlijke godsdienst, maar de kwaal gaat door.

We zijn er blind voor, totdat Gods Geest een mens ontdekt aan zijn vreselijke kwaal.

Het kan zo klein beginnen. Ene zonde die verontrust, soms benauwt, nachten niet kunnen slapen.

Ze gaan soms weer weg die indrukken.

En dan begint het pas. De nacht die roept tot de dag. En de dag die vraagt naar de nacht. O, als een mens eerlijk gemaakt wordt voor God en al de mantels uitgaan.

Daar staat dan een mens naakt, God kwijt en geen rust meer in het leven. En wat baat het dan alles, zo lang ge die vrede mist? Geen lust meer in uw arbeid, ge ziet geen waarde meer in uw goed. Ge zijt melaats, ge moet sterven en God ontmoeten. En ge vreest dat elk uur het laatste uur is. Het is u 's morgens een wonder dat ge er nog zijt, ge schuift uw gordijn open met een snik van verdriet.

Melaats! En dan geen middel dat u baat; elk dek te kort en elk bed te smal!

En ziet nu Gods vinger weer. Hij schrijft Zijn leiding in het leven van Zijn kinderen. En dat doet Hij op zulk een wondervolle wijze. Soms met middelen, die door ons niet worden opgemerkt. Een woord op straat gesproken, een kalenderblaadje dat door u gelezen wordt.

Daar is in het huis van Náäman een klein meisje. En dát nu wordt de oorzaak dat Náäman straks op reis gaat naar de Jordaan. Wie dat meisje is? Een onbekende, een kind midden in het raadsel van haar jonge leven.

Weggestolen uit het huis van vader en moeder. Geroofd uit haar vaderland. Misschien is Náäman zelf de schuldige wel. En zo komt langs een wonderlijke weg dit kind in het huis van Náäman.

Ge ziet haar staan bij haar huisvrouw. Ze doet haar werk, nee niet opstandig. O, hoe wonderlijk zijn de leidingen Gods toch. Nee dat meisje verblijdt zich niet in het ongeluk van haar meester. Integendeel, zij heeft medelijden met hem. Straks onder het werk spreekt ze haar huisvrouw aan: „Och of mijn heer ware voor het aangezicht van de profeet, die te Samaria is, dan zou hij hem van zijn melaatsheid ontledigen”.

Nee dat leert vlees en bloed niet. Dat zijn geen vruchten van eigen akker. Die les wordt alleen maar op de school van vrije genade geleerd.

En hoe eenvoudig God het dan leert ziet ge hier.

Er wordt wel eens smadelijk gesproken over een volk van och en ach, maar het is meest een bewijs dat men vreemdeling van vrije genade is.

Immers in dat ene woordje ligt uiting van diepe smart.

„Och of mijn heer ware voor het aangezicht van de profeet.”

En wie kan dan zeggen wat dit kind afgeworsteld heeft voor haar meester. Maar wie kan dan ook vertellen hoe groot haar geloof is. Hoge achting heeft ze voor de God van Israël en diepe eerbied voor de profeet in Samaria.

Waar alle middelen falen, daar zal de profeet haar meester kunnen reinigen van zijn melaatsheid.

Het is om klein onder te worden!

Welk een prediking ook voor onze jonge mensen. Er is geen kind te klein, geen jongen of meisje te jong om op de school van vrije genade onderwezen te worden. En hoe machtig is de Heere dan in Zijn ondoorgrondelijke leidingen. Dat ene woord van dat meisje brengt beroering in het huisgezin van Náäman. Het brengt beweging in het hart van die grote veldoverste. En door Gods leidingen worden straks de eerste schreden gezet op de weg naar de genezing. En de vraag komt in deze morgen tot u: „Kent ook gij iets van die leidingen Gods in uw leven?”

Het is u reeds gepredikt dat we allen van nature melaats zijn. We zijn van God afgevallen en mitsdien zijn we alles kwijtgeraakt. En het ergste is wel dat we daar nu blind voor zijn. We leven net als Náäman in een roes van blijdschap. We menen alles te bezitten, we zijn rijk en verrijkt en we hebben geen ding gebrek.

En wie zal dan zeggen hoe dikwijls aan u het woord van Gods genade gepredikt is. Ge zijt er dezelfde onder gebleven. We lezen van die man, die zijn boog in al zijn eenvoudigheid spande.

Mocht dit woord vanmorgen zo eens door God gebruikt worden. Een pijl op Gods boog! En dan gericht in het hart van des Konings vijanden.

Zodat ge geestelijk een vriend wordt van Náäman. Dan gaan uw mantels af, ge wordt eerlijk voor God in uw binnenkamer. Ge leert wenen om verlost te worden van die dodelijke kwaal. Zeg me dan eens zijn die leidingen Gods in uw leven een vreemde zaak? Hebt ge nog nimmer uw knieën gebogen voor een onbekende God?

Wat zijt ge dan nog arm. Arm met al uw rijkdom.

Er staat in uw leven immers een woord net al bij Náäman, doch . . . doch ge zijt arm en jammerlijk en blind en naakt. Doch ge zijt melaats!

En nu gebruikt de Heere soms hele kleine middelen om een mens op de plaats te brengen. Ge ziet het bij Náäman, hoe een klein meisje hem de weg wijst.

O, zo wordt u vanmorgen dit woord gepredikt.

Bij Náäman trof het doel, het was raak! Hoe groot dan als ge vanmorgen met een wonde in uw ziel naar huis mocht gaan. Het is zeker voor het vlees niet strelend als ge uw melaatsheid leert kennen.

Voorals niet als de stilte van de nacht over u valt.

Maar het is zo nodig. O, wilt ge ooit naar de Jordaan gezonden worden, dan zult ge uw kwaal moeten leren kennen. Wie zijn kwaal niet kent, zal geen waarde in het dierbare bloed van Christus zien. Maar nu juist dat volk dat verlegen met die kwaal geworden is, o dat volk zal teer en klein worden onder een prediking die de weg heenwijst naar de Jordaan. Hoe kunnen ze dan luisteren als op de snaren van Gods blijde Harp deze klanken gehoord worden. Och dat ook gij waart voor het aangezicht van die dierbare Profeet, hoe zou Hij u reinigen.

Het wordt u ook vanmorgen verkondigd. Die grote Profeet is machtig in woorden en werken.

2e. Na een bijzondere teleurstelling.

En wat zien we dan als aan Náäman gepredikt is dat er een mogelijkheid is tot zijn genezing?

Wel hij begint werkzaam te worden, alles ja alles krijgt hij er voor over. En net als ieder mens wil hij alles wel doen om verlost te worden.

Nee dan gaat Náäman niet met ledige handen op reis. Wat zeg ik, de wagen wordt volgeladen met de allerkostelijkste geschenken, tien talenten zilvers en zesduizend sikkelen goude en tien wisselklederen. En daarbij niet te vergeten een brief van de koning, een aanbevelingsbrief!

Ge kunt u dat misschien voorstellen, vooral als ge geen vreemdeling van die eerste werkzaamheden des levens zijt. Ge hebt toen wel gesproken van vrije genade, maar ge hebt toen meer bij de berg Horeb getoefd dan bij de heuvel Golgotha.

Wat een brieven van voorschrijving kende ik toen. Mijn vader had vroeger al werkzaamheden met me. Een kind van God heeft eens in mijn jeugd voor me geworsteld.

Brieven van voorschrijving, ik heb een onbesproken leven.

de wereld heb ik niet openbaar gediend. Ik ben gedoopt, ik deed belijdenis. Ik ben niet onbewogen, ik ga graag onder de prediking van een goede waarheid.

Allemaal brieven van voorschrijving.

En dan de geschenken die ik meebrenge. Net als Náäman heb ik gemeend dat genade te koop was. En eer dat ik nu mijn goud en zilver uitgegeven heb. O, het kan zo lang duren.

En zo ziet ge Náäman op reis gaan. Hij zit hoog op zijn wagen, omringd door vele knechten. Wat zal hij vol moed op reis gegaan zijn. De weg naar de Jordaan. Maar hij komt er niet anders dan langs moeilijke omwegen. Ach ja eer hij er is, moet hij alles kwijt. En dan vooreerst zijn brief van voorschrijving, zijn aanbevelingsbrief.

En dat valt niet mee als al mijn brieven verscheurd worden, het valt niet mee als alle hoop de bodem ingeslagen wordt. En dan ziet ge Náäman staan bij de koning, diep teleurgesteld. Zijn weg is vastgelopen en wat baat nu al zijn goud en zilver?

Gelukkig dat niet Náäman de weg bepaalt. Nog altoos staat boven deze levensgeschiedenis de God van Israël, Die de lijnen trekt. En Hij doet het naar Zijn gemaakt bestek en dan behoeft ge niet te twifelen, want de uitkomst zal niet falen.

Het is mogelijk dat ge luistert met een traan in het oog, uw weg is voor de Heere verborgen en uw recht gaat voor uw God voorbij. Daar hebt ge een weg bewandeld vol hoop, het ging van kracht tot kracht steeds voort. En daar in ene keer daar liep uw weg vast. Ge zijt terecht gekomen op een school waar geleerd wordt dat uw kroon omgekeerd en omgekeerd en nog eens omgekeerd moet worden. En dan doet goed geen nut ten dage der verbolgenheid.

Dan komen die teleurstellingen net als bij Náäman. Na al uw lieve vertroosting is uw kwaal niet weggenomen. En hoe moet het dan zo vraagt uw wenend hart?

Wel de Heere trekt de lijnen Zelf naar de Jordaan.

Er komt een boodschap uit de woning van de profeet.